

LBRIS

We know
books

L.M. MONTGOMERY

vol. 7

A N N E

Casa plopilor fremătători

Traducător — Cristian Imbrea

ISBN 978-630-6563-01-2

PREȘIA

EBIS

We know
books

Primul an

Capitolul I

Casa cu Plopi

Aleea cu Năluci

Insula Prince Edward

Luni, 12 septembrie

Dragul meu,
Ce zici de adresa asta? Ai mai auzit vreodată ceva atât de delicios? Casa cu Plopi! Așa se cheamă noua mea casă care îmi place la nebunie. Și Aleea cu Năluci îmi place la nebunie, deși în actele oficiale ea nu există. Ar trebui să se numească Strada Trent, dar foarte rar i se spune așa, când apare în Weekly Courier... și atunci oamenii se uită unii la alții și se întrebă: „Pe unde anume o mai fi și asta.” Așa că toată lumea o știe de Aleea cu Năluci... deși nu pot să-ți spun din ce motiv. Am întrebat-o pe Rebecca Dew, dar nu mi-a putut spune decât că dintotdeauna a fost Aleea cu Năluci și că a umblat vorba cu ani în urmă că ar fi bântuită. Dar de văzut, n-a văzut pe-aici nimic care să arate mai rău decât ea.

Dar să n-o iau prea repede cu povestea mea. Pe Rebecca Dew n-o cunoști încă. Dar o vei cunoaște, asta e sigur. Preconizez că Rebecca Dew va fi prezentă din plin în viitoarele mele scrisori.

Vremea e la asfințit, dragul meu. (În treacăt fie spus, nu-i așa că asfințit e un cuvânt minunat? Îmi place mai

mult decât apus. Sună a catifea, a răcoare și a... sfințit.) Ziua, sunt a lumii întregi... noaptea aparțin somnului și veșniciei. Dar la asfințit nu sunt nici a uneia, nici a alteia, sunt doar a mea... și a ta. Așa că voi păstra această clipă cu sfințenie ca să-ți scriu ție. Deși să știi că asta nu va fi o scrisoare de dragoste. Am un stilou care scârțâie și nu pot să scriu scrisori de dragoste cu un stilou care scârțâie, sau cu un stilou prea ascuțit, sau cu unul bont. Așa că vei primi de la mine acel gen de scrisori când voi avea stiloul perfect pentru așa ceva. Până atunci, să-ți povestesc despre noua mea reședință și despre locuitorii de aici. Sunt niște scumpi, Gilbert.

Ieri am venit aici să-mi caut o pensiune. Doamna Rachel Lynde a venit și ea cu mine, chipurile să mai facă niște cumpărături, dar de fapt, sunt convinsă, a venit să aleagă ea o pensiune în locul meu. Degeaba am terminat cursul despre artă și sunt și licențiată, doamna Lynde crede că sunt o tânără fără experiență care trebuie să fie călăuzită, îndrumată și supravegheată.

Am venit cu trenul și am avut parte de o aventură nemaipomenit de haioasă. Știi că eu am fost mereu genul de fată care are parte de aventuri fără să le caute prea tare. Pur și simplu se pare că le atrag, ca să zic așa.

S-a întâmplat chiar atunci când trenul oprea în stație. M-am ridicat și, pe când mă aplecam să iau și geamantanul doamnei Lynde (avea de gând să-și petreacă duminica cu o prietenă în Summerside), mi-am sprijinit degetele pe ceea ce credeam eu că era brațul lucios al unui scaun. Am simțit atunci o pocnitură de mi-a venit să urlu. Gilbert, ceea ce confundasem eu cu

un braț de scaun era capul chel al cuiva. Se uita atât de fioros la mine și era limpede că abia se trezise din somn. Mi-am cerut scuze în disperare și m-am dat jos din tren cât am putut eu de repede. Când m-am uitat la el ultima oară, încă se holba la mine. Doamna Lynde a fost îngrozită, iar degetele mă dor și acum!

Mă așteptam să găsesc ușor o pensiune, dat fiind că o anume doamnă Tom Pringle i-a găzduit pe cei mai mulți dintre directorii liceului în ultimii cincisprezece ani. Dar nu știi de ce, s-a săturat deodată să mai fie „deranjată” și m-a refuzat. Alte pensiuni decente s-au scuzat politicos. Iar altele nu erau decente. Am cutreierat prin tot orașul toată după-amiaza și ne-am enervat, am obosit, ne-am supărat și ne-am apucat durerea de cap... pe mine cel puțin. Disperată, era cât pe ce să renunț... când deodată, pata-taam, Aleea cu Năluci!

Am trecut pe la doamna Braddock, o prietenă veche a doamnei Lynde. Iar doamna Braddock a zis că s-ar putea să mă primească „văduvele.”

— Am auzit că vor un chiriaș ca să-i poată plăti salariul Rebeccai Dew. Nu-și mai pot permite s-o țină dacă nu câștigă niște bani în plus. Și dacă Rebecca pleacă, cine mai mulge vaca aia roșcată și bătrână?

Doamna Braddock se uita atât de încruntat la mine, de parc-ar fi zis că eu ar trebui să mulg vaca roșcată, dar nu mă credea în stare nici de-aș fi jurat.

— Despre ce văduve tot vorbești acolo? întrebă doamna Lynde.

— Cum adică? Mătușa Kate și mătușa Chatty, zise doamna Braddock, de parcă toată lumea ar trebui să știe

LIBRIS | We know books

asta, până și un ignorant de licențiat în arte. Mătușa Kate e doamna Amasa MacComber (e văduva căpitanului), iar mătușa Chatty e doamna Lincoln MacLean, o văduvă obișnuită. Dar toată lumea le zice „mătușă.” Stau în capătul străzii, aici, pe Aleea cu Năluci.

— Aleea cu Năluci! Era limpede. Am știut atunci că trebuie să stau la văduve.

— Să mergem la ele chiar acum! am implorat-o eu pe doamna Lynde.

Mi se părea că dacă am fi pierdut o clipă, Aleea cu Năluci ar fi dispărut înapoi, în tărâmul basmelor.

— Puteți merge să le vedeți, dar tot Rebecca va hotărî cu adevărat dacă te vor accepta sau nu. Rebecca Dew e șef la Casa cu Plopi, ascultați-mă pe mine!

— Casa cu Plopi! Nu poate fi adevărat... nu se poate. Cred că visez. Și când te gândești că doamna Rachel Lynde zicea că are un nume caraghios!

— Oh, așa a botezat-o căpitanul MacComber, era casa lui. El a plantat toți plopii dimprejur și tare mai era mândru de asta, deși rareori dădea pe-acasă și stătea puțin. Mătușa Kate zicea că asta o cam deranja, dar nu ne-am dat seama niciodată dacă se referea la faptul că stătea puțin sau că mai dădea și pe-acasă. Domnișoară Shirley, eu sper din tot sufletul să te primească, să știi. Rebecca Dew gătește nemaipomenit și în ce privește cartofii reci e un geniu. Dacă te ai bine cu ea, ai să trăiești ca-n sânul lui Avram. Dacă nu..., nu, asta e. Am auzit c-a sosit la noi în oraș un bancher care-și caută o pensiune și cică l-ar prefera pe el. Totuși nu înțeleg de ce a refuzat să te primească doamna Tom Pringle.

Summerside e plin de cei din neamul Pringle și de rudele lor prin alianță. Le se spune „Familia Regală” și trebuie să te ai bine cu ei, domnișoară Shirley, dacă vrei să ai viață bună în Summerside High. Ei au fost dintotdeauna șefi pe-aici prin zona asta..., e și o stradă care poartă numele bătrânului Căpitan Abraham Pringle. Sunt un clan în toată regula, dar șefii de trib sunt cele două bătrâne de la Maplehurst. Am auzit că nu prea te văd cu ochi buni.

— Și de ce mă rog? exclamai eu. Nici nu mă cunosc.

— Păi cum să-ți zic..., un văr de-al lor de-al treilea și-a depus și el candidatura la postul de director, și ei cred toți că el ar fi trebuit să-l obțină. Când ai primit tu postul, toată șleahta s-a apucat de urlat și de smuls părul din cap. Deh, așa-s oamenii. Trebuie să-i luăm așa cum sunt. Cu tine or să fie numai lapte și miere, dar vor unelti împotriva ta de câte ori vor avea ocazia. Nu că vreau să te descurajez, dar paza bună trece primejdia rea. Sper să te descurci de minune, numai ca să le faci în ciudă. Dacă te primesc la văduve, n-ai să te superi să mănânci cu Rebecca Dew, nu-i așa? Nu-i servitoare, să știi. E o verișoară de departe a căpitanului. Când vin musafiri, nu se așază la masă, atunci își știe locul, dar dacă e să te primească la ele în gazdă, n-o să te considere musafir, desigur.

Am asigurat-o pe îngrijorata doamnă Braddock că mi-ar plăcea la nebunie să stau la masă cu Rebecca Dew și am tras-o iute după mine pe doamna Lynde. Trebuia neapărat să ajung înaintea bancherului. Doamna Braddock ne-a condus până la ușă.

— Și te rog să n-o necăjești pe mătușa Chatty! Se supără din te miri ce. E foarte sensibilă, biata de ea. Vezi tu, ea n-are chiar așa de mulți bani ca mătușa Kate... deși nici mătușa Kate n-are așa de mulți. Și-apoi, mătușa Kate îl iubea mult pe soțul ei... pe propriul ei soț adică..., dar mătușa Chatty nu-l iubea... pe-al ei vreau să spun... Nici nu e de mirare! Lincoln MacLean era un moș dement..., dar ea crede că lumea o judecă pentru asta. Ai noroc că azi e sâmbătă. Dacă era vineri, mătușa Chatty nici măcar nu s-ar fi gândit să te primească. Ai crede că mătușa Kate ar trebui să fie cea superstițioasă, nu-i așa? Marinarii sunt așa. Dar e mătușa Chatty, deși soțul ei a fost tâmplar. A fost tare frumoasă la vremea ei, sărmana...

Am asigurat-o pe doamna Braddock că pentru nimic în lume n-o voi supăra pe mătușa Chatty, dar ea ne-a condus și pe alee.

— Kate și Chatty n-o să-ți umble prin lucruri când ai să fii plecată. Sunt foarte corecte. Poate să-ți umble Rebecca Dew, dar n-o să te pârască. Și eu n-aș intra pe ușa din față dac-aș fi în locul tău. N-o folosesc decât pentru evenimente deosebite. Nu cred c-au mai deschis-o de la înmormântarea Amasei. Încearcă pe ușa din dos! Vezi că țin cheia sub ghiveciul de flori de pe pervaz, așa că dacă nu-i nimeni acasă, descuie, intră și așteaptă. Și în niciun caz nu te-apuca să vorbești de bine de motan, că Rebecca Dew nu-l prea înghite!

Am promis că n-o să zic nimic de bine de motan și în sfârșit am scăpat. Într-o clipă ne-am trezit în Aleea cu Năluci. E o stradă laterală foarte scurtă, care

duce în câmp deschis, ce are pe fundal, în depărtare, o minunată colină albăstruie. Pe o parte nu sunt case deloc, și terenul coboară până în port. Pe cealaltă parte sunt doar trei case. Prima e o casă obișnuită, nu e nimic deosebit de adăugat despre ea. A doua e un conac mare, impunător și întunecat de cărămidă roșie asortată cu piatră, pe acoperiș o mansardă împodobită cu lucarne, cu o balustradă de fier la etajul cu acoperiș plat și așa de mulți molizi și brazi în jur, că abia se mai vede casa. Iar a treia și ultima e Casa cu Plopi, chiar pe colț, cu o alee de iarbă în față, și pe partea cealaltă, un adevărat drum de țară, frumos umbrit de câțiva copaci.

M-am îndrăgostit pe loc. Știi că sunt unele case care ți se lipesc de suflet la prima vedere și nu poți spune din ce motiv. Așa e Casa cu Plopi. Aș putea să ți-o descriu ca o casă din lemn, albă... foarte albă, cu obloane verzi... foarte verzi... cu un „turn” în colț și câte o lucarnă de fiecare parte, un gard scund de piatră ce o desparte de strada străjuită de plopi tremurători, și cu o grădină mare în spate unde cresc, într-o încântătoare neorânduială, flori și legume laolaltă... dar toate astea nu ți-ar putea transmite farmecul ei. Pe scurt, e o casă cu o personalitate încântătoare și are ceva din savoarea Casei cu frontoane verzi.

— Locul ăsta e pentru mine... Mi-a fost predestinat, zisei eu entuziasmată.

Doamna Lynde părea că nu prea crede în predestinare.

— E cam departe de școală, zise ea plină de neîncredere.

— Asta nu mă deranjează. Mișcarea îmi va face bine. Oh, ia uite ce pădurice frumoasă de mesteceni și arțari este peste drum!

Doamna Lynde privi spre pădurice dar nu zise decât:

— Sper să nu te sâcâie tântării.

— Și eu sper. Urăsc tântării. Un singur tântar mă ține mai trează decât o conștiință încărcată.

Chiar m-am bucurat că nu a trebuit să intrăm pe ușa din față. Arăta destul de respingător: o chestie mare, cu două canate, din lemn zgrunțuros, flancată de panouri de sticlă roșie înflorată. Parcă nici n-ar fi din casa asta. Ușa cea mică și verde din spate, la care am ajuns mergând pe o frumoasă alee din bucățele fine și subțiri de gresie, unele îngropate în iarbă, era mult mai prietenoasă și mai îmbietoare. Aleea era mărginită de straturi îngrijite și frumos aranjate de pătlagină și cerceii-doamnei, de crini portocalii plini de pete și garofițe de grădină, de pelin și de plumerii, de margarete roșii și albe și de bujori. Desigur, acum nu erau toate înflorite, dar se vedea că înfloriseră la vremea lor și încă foarte frumos. Într-un colț mai îndepărtat era o parcelă cu trandafiri, iar între Casa cu Plopi și casa cea întunecată de alături era un zid de cărămidă plin de viță sălbatică, ce avea în mijloc o ușă verde cu un grilaj boltit deasupra. Un lujer de viță creștea chiar peste ușă, semn că nu fusese demult deschisă. De fapt era doar o jumătate de ușă, căci jumătatea de sus era un dreptunghi deschis prin care am putut arunca o privire la grădina plină de vegetație de dincolo de zid.

Cum am intrat pe poarta grădinii de la Casa cu Plopi, am zărit un pâlcc de trifoi chiar lângă alee. Ceva m-a îndemnat să mă aplec și să mă uit mai bine. Îți vine să crezi, Gilbert?! Chiar acolo, sub ochii mei, erau trei trifoi cu patru foi! Dacă ăsta nu-i un semn, ce-i? Nici măcar familia Pringle nu se poate pune cu așa ceva. Și atunci am fost convinsă că bancherul n-avea nici cea mai mică șansă.

Ușa din spate era deschisă, așadar era clar că cineva era acasă și n-am mai fost nevoite să căutăm sub ghiveciul de flori. Am bătut la ușă și Rebecca Dew a venit să ne întâmpine. Am știut că era Rebecca Dew pentru că nu putea fi nimeni altcineva pe lumea asta. Și nici n-o putea chema altfel.

Rebecca Dew are „vreo patruzeci de ani” și dacă o roșie ar avea păr negru crescând direct de deasupra frunții, ochi negri, mici și sclipitori, un nas mic și ciolănos și o crăpătură în loc de gură, ar arăta exact ca ea. La ea totul e puțin cam mic... mâinile și picioarele, gâtul și nasul... totul în afară de zâmbet. Îi ajunge de la o ureche la cealaltă. Dar zâmbetul nu i l-am observat chiar atunci. Părea chiar fioroasă când am întrebato dacă am putea vorbi cu doamna MacComber.

— Vreți să spuneți doamna Căpitan MacComber? ne dojeni ea, de parcă ar fi fost măcar vreo doișpe doamne MacComber în casa aia.

— Da, zisei eu cu sfială.

Pe dată ne-a introdus în salon și acolo ne-a lăsat. Era o încăpere mică și destul de drăguță, cam încărcată de mileuri, dar avea o ambianță liniștită și prietenoasă care îmi plăcea. Toate corpurile de mobilier aveau

locul lor special pe care îl ocupau de ani de zile. Și ce strălucea mobilă! Niciun lac cumpărat din comerț nu putea da un astfel de luciu ca oglinda. Am știut din prima clipă că era vorba de frecușul Rebecăi Dew. Pe polița de deasupra căminului era un vas complet echipat băgat într-o sticlă, care o captiva tare mult pe doamna Lynde. Nu putea să-și dea seama cum de-a putut încăpea în sticla aia..., dar considera că îi conferea încăperii „un aer marinăresc.”

Au sosit și văduvele. Mi-au plăcut din prima clipă. Mătușa Kate era înaltă, slabă și căruntă... și cam sobră. Întocmai ca Marilla. Iar mătușa Chatty era scundă, slabă și căruntă... și cam melancolică. Se pare că a fost foarte frumoasă când era tânără, dar n-a mai rămas nimic din acea frumusețe, în afară de ochi. Sunt frumoși, blânzi, mari și căprui. Le-am explicat de ce venisem și văduvele se uitau una la cealaltă.

— Trebuie să ne sfătuim cu Rebecca Dew, zise mătușa Chatty.

— Fără îndoială, zise mătușa Kate.

Așa că o chemară pe Rebecca Dew de la bucătărie. Motanul veni și el..., un maltez mare și pufos, cu alb pe piept și în jurul gâtului. Mi-ar fi plăcut să-l mângâi, dar mi-am amintit de ce-mi spusese doamna Braddock așa că nu l-am băgat în seamă. Rebecca mă privi fără nicio urmă de zâmbet.

— Rebecca, zise mătușa Kate, care, după câte mi-am dat eu seama, nu prea face risipă de cuvinte. Domnișoara Shirley dorește să stea la noi. Nu cred c-o putem primi.

— De ce nu? zise Rebecca Dew.

— Mă tem c-ar fi prea multă bătaie de cap pentru tine, zise mătușa Chatty.

— Sunt obișnuită cu bătaia de cap, zise Rebecca Dew.

Numele astea nu se pot despărți, Gilbert. E practic imposibil, deși văduvele văd că reușesc. Îi spun Rebecca atunci când vorbesc cu ea. Nu știu cum se descurcă.

— Suntem cam bătrâne pentru tineri care vin și pleacă, insistă mătușa Chatty.

— Vorbește în numele tău, ripostă Rebecca. Eu am abia patrușcinci de ani și sunt încă în deplinătatea facultăților. Și eu cred c-ar fi bine să fie cineva mai tânăr care să doarmă în casa asta. Și mai bine o fată decât un băiat, cu siguranță. Un băiat ar fuma zi și noapte..., ne-ar da foc la casă. Dacă e să primiți pe cineva în gazdă, sfatul meu e s-o luați pe ea. Dar, desigur, la urma urmei este casa voastră.

Zise ea și o-nghiți pământul..., cum îi plăcea lui Homer să spună. Știam că treaba era aranjată, dar mătușa Chatty zise că ar trebui să urc și să văd dacă îmi place camera.

— O să-ți dăm camera din turn, draga mea. Nu-i așa de mare cum e camera de oaspeți, dar are o gaură pentru burlan, să poți pune o sobă la iarnă, și are și o vedere mai bună. Se vede cimitirul cel vechi de la fereastră. Am știut de la început că o să-mi placă la nebunie camera..., numai auzindu-i numele, „camera din turn,” m-au trecut toți fiorii. Mă simțeam de parcă aș fi trăit aievea în acel cântec vechi pe care-l cântam